

Věž sv. Jana

Rozhledna je vděčným místem opuštění všednosti. Potkávají se zde místní i cizinci, pomalu prostupují straty věže, prorůstají schodištěm, galerií, zvuky zvonů až ke světlu a padají zpět pohledem na město. Prostor sevřený uvnitř rezonuje myšlenkou stoupání.

Komorní charakter galerie ji předurčuje k naplnění osobní zkušeností a setkáním.

Výstava *Hranol* ve věži nechává tuto konfrontaci zmizet. Setkání se stává objektem pozorování a nástrojem odstupů znemožňujícím navázat blízký kontakt. Zrcadlo rozevívá věž výhledem dovnitř, do sebe sama, a mění tak prostor v heterotopii, místo jiného pohledu, a simultánní zkušenost vnitřností věže a vnějšího světa, který je i není přítomný, závrať.

Nahoru za světlem se na malou chvíli navrací intimita, vyjevují se známé vztahy, slova, která konstituují nový prostor významu, světlo.

Karin Šrubařová